

Älä häiritse konnaa

Jurvalainen huoltoasemanpitäjä on tuomittu Vaasan hovioikeudessa sakkoihin ja maksamaan korvauksia henkistä kärsimyksestä murtovarkaalle, jonka hän otti kiinni murron jälkeen ja pelotteli pahanpäiväisesti.

Vihdoinkin on siis työsuojelu ulottunut myös rikokselliseen toimintaan, josta se on aikaisemmin puuttunut lähes tyystin. Vaasan hovioikeuden päätös on hyvin edistysellinen ja se levittää kaikkien kansalaisten tietoon, ettei rikollista saa häiritä työnsä ääressä. Tai jos joutuukin häiritsemään, ei saa ainakaan puhutella ilkeästi, näyttää vihaista naamaa tai muutoin aiheuttaa henkisiä kärsimyksiä.

Itse asiassa rikollisten kanssa pitää olla tavallistakin varovaisempi, sillä siinä ammatissa henkisen kärsimyksen kokeminen on normaalia todennäköisempää, koska konnilla on lähes poikkeuksetta takanaan ankea lapsuus. He ovat siis henkisesti kärsimykselle melkein yhtä herkkiä kuin Suomen hiihtoliiton johtajat. Jos hiihtopomon loukkaamisesta joutuu maksamaan satatuhatta markkaa, kyllä murtovarkaan säikyttelystä vähintään kymppitonni on aivan paikallaan.

Henkisten kärsimysten korvaaminen on hyvä alku tasa-arvon tiellä, mutta eihän se tietysti vielä riitä. Esimerkiksi murtovarikoiden työskentelyoloissa on vielä paljonkin kohentamisen varaa. He joutuvat hyvin usein tekemään työtänsä pimeässä ja kylmässä, vieläpä epämuukavana työaikana, yöllä. Yötyökielto ei ehkä tässä tapauksessa ole kovin onnistunut ratkaisu, mutta voitaisiin kai ainakin murtokohteiden valaistusta parantaa ja mahdollisesti hankkia paikalle lämmin taukotupa kahvinkeitinillä tai ainakin termospullolla varustettuna. Ensi hätään riittäisi vaikka pelkkä jalasmökki.

Myös työterveys on rosvon ammatissa jatkuvasti uhattuna. Rikotuista ikkunoista tulee hyvin helposti haavaumia käsiin, jopa kasvoihin, ja hälyttimien ilkeä vongunta saattaa aiheuttaa kuulovaurioita. Tällaisten vammojen välttämiseksi tarvitaan kunnolliset suojalasit ja –käsineet sekä kuulosuojaimet. Niinikään työterveyspalvelut on syytä ulottaa murtovarikaisiin ja muihinkin rikollisiin. Ihannetapaus on tietysti se, että työterveysasemalla olisi ainakin poliklinikka avoimena myös öisin.

Parantamista on rikollisten eläketurvassakin. Toki on totta, että jos oikein kunnan keikka sattuu kohdalle ja se onnistuu, saaliilla saattaa nuukasti eläen tulla toimeen koko loppuikänsä. Jonkinlaisella tolalla ovat myös niiden vanhuudenpäivät, jotka saavat oikein pitkän ns. kakun, esimerkiksi elinkautisen, ja pääsevät valtion leipiin sitä kautta. Kuitenkin suurin osa rikollisista on sellaista väliinputoajaporukkaa, ettei heille osu sen paremmin isoa keikkaa kuin elinkautistakaan. Jonkinlainen eläketurva heillekin pitäisi järjestää. Sen ei välttämättä tarvitse olla välttämättä ansiosidonnainen, vaan asia voitaisiin järjestää esimerkiksi siten, että murron kohteeksi joutuneet maksaisivat vahingoistaan muutaman prosentin rikollisten työeläkekassaan, samaan tapaan kuin Teosto-maksut.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)